

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Šárky Petrové a soudců JUDr. Igora Pařízka a Mgr. Evy Drahorádové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bydlištěm [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, Nový Hradec Králové, 500 08 Hradec Králové

o zaplacení částky 41 003,44 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 19.12.2023 čj. 14 C 104/2020-241

takto:

Rozsudek okresního soudu se výjma nenapadeného výroku pod bodem II/ **zrušuje** a v tomto rozsahu se věc **vrací** okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

- Okresní soud shora citovaným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 36 179,81 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 4. 2017 do zaplacení (výrok I/). V části o zaplacení částky 4 823,63 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 1. 4. 2017 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II/). Žalovanému dále uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení částce 52 761,11 Kč (výrok III/).
- Žalobce se žalobou podanou dne 31.3.2020 zaplacení částky 41 003,44 Kč s příslušenstvím. Tvrdil, že jeho právní předchůdkyně a po té on byli v období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 vlastníky pozemků parc. č. [redacted] v katastrálním území [redacted], a dále pozemků parc. [redacted] v katastrálním území [redacted], vše v územním obvodu, kde státní správu katastru nemovitostí České republiky vykonává Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště [redacted] (dále jen „nemovité věci“ nebo „pozemky“). Nemovité věci mají charakter honebních pozemků a jsou součástí honitby ev. č. [redacted]. Pozemky v k. ú. [redacted] a v k. ú. [redacted] nebyly k honitbě [redacted] nikdy přiřčeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti ani dohodou mezi jejich vlastníkem a držitelem honitby [redacted], jelikož šlo o vlastní pozemky žalovaného, který je současně držitelem honitby. Žalovaný se žalobcem ani s jeho právní předchůdkyní neuzavřel žádnou dohodu o výši náhrady za přiřčnění dotčených pozemků k honitbě [redacted] o výši náhrady nebylo vydáno ani rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti. V předmětném období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 byl držitelem honitby žalovaný, který pronajal honitbu [redacted] třetí osobě, společnosti CLIA, s.r.o. Nájemné bylo sjednáno ve výši 257 000 Kč/rok bez DPH, což odpovídá částce 480,076 Kč/ha/rok. Žalobce tvrdil, že za

rozhodné období měla být vyplacena náhrada za přičlenění pozemků k honitbě podle § 30 odst. 3 zákona o myslivosti a že výše náhrady měla být odvozena od výše nájemného sjednaného mezi žalovaným a nájemcem CLIA, s.r.o. Za přiměřenou výši náhrady považoval částku odpovídající míře 85 % sjednaného nájemného, což při výši nájmu 480,076 Kč/ha/rok a výměře pozemků 324,8702 ha v k. ú. [redacted] a 159,1033 ha v k. ú. [redacted] odpovídalo celkové částce 41 003,44 Kč. Žalobce vycházel z rozhodného období 84 dnů (6. 1. 2017 až 31. 3. 2017) u pozemků v k. ú. [redacted] a rozhodného období 59 dnů (1. 2. 2017 až 31. 3. 2017) u pozemků v k. ú. [redacted]. Tato částka byla splatná ke dni 31. 3. 2017. Jejím neuhrazením vzniklo žalovanému na úkor žalobce a jeho právní předchůdkyně bezdůvodné bohatení v téže výši. K úhradě této částky vyzval žalobce žalovaného prostřednictvím svého zástupce dopisem ze dne 4. 3. 2020, žalovaný požadovanou částku neuhradil. Námitku promlčení vznesenou žalovaným označil za rozpornou s dobrými mravy. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vznesl námitku promlčení žalobou uplatněného nároku. Žalovaný potvrdil, že v předmětném období byly všechny pozemky, které žalobce označil v katastrálním území [redacted] a katastrálním území [redacted] součástí honitby [redacted], v pozdější době došlo k vyloučení některých pozemků z této honitby. Rovněž potvrdil, že o přičlenění žalobou dotčených pozemků k honitbě [redacted] nebylo rozhodnuto žádným rozhodnutím orgánů státní správy myslivosti a také nebylo příslušným orgánem o výši náhrady rozhodnuto. Namítal, že žalobce nebyl v rozhodném období od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2017 vlastníkem žádného z pozemků v katastrálním území [redacted], neboť tyto nabyt do svého vlastnictví až na základě darovací smlouvy ze dne 24. 3. 2017 s právními účinky vkladu 12. 4. 2017. Pozemky v katastrálním území [redacted] nabyt žalobce na základě darovací smlouvy ze dne 28. 2. 2017 s právními účinky vkladu 28. 2. 2017. Zdůraznil, že žalobce neprokázal, že by se stal univerzálním právním nástupcem paní [redacted]. Dovožoval, že v dané věci nelze analogicky vycházet ze zákona o myslivosti ohledně stanovení náhrady za přičlenění žalobcových pozemků k pozemkům honebním. Daný případ je třeba posoudit jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení a v takovém případě je nárok promlčen. Promlčecí lhůta a počátek jejího běhu se odvíjí od toho data, kdy mohl žalobce své právo poprvé uplatnit. Žalobce uplatnil nárok, který žalovaný považuje za bezdůvodné obohacení, a žalovaný se dozvěděl o uplatnění tohoto nároku až v březnu 2020. Poukazoval na to, že žalobce žádá i nároky za právní předchůdkyni, paní [redacted], která vůči žalovanému ničeho neuplatnila. Vyslovil přesvědčení, že žalobce nezdědil nic z nároků, kterých se v tomto řízení za svoji právní předchůdkyni domáhá. Na základě provedeného dokazování okresní soud o skutkovém stavu uzavřel, že ke dni podání žaloby 31. 3. 2020 byl žalobce vlastníkem pozemků v katastrálním území [redacted] o výměře 159,1033 ha a pozemků v katastrálním území [redacted] o výměře 324,8702 ha. Tyto pozemky tvořily součást honitby [redacted], jejímž držitelem byl a je žalovaný. Pozemky nebyly přičleněny k honitbě [redacted] rozhodnutím orgánů státní správy myslivosti ani dohodou účastníků. Žalobci náleží náhrada za přičlenění honebních pozemků, a to u pozemků v k. ú. [redacted] za rozhodné období od 1. 2. 2017 do 31. 3. 2017 a u pozemků v k. ú. [redacted] za rozhodné období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017. Okresní soud věc hmotněprávní posuzoval podle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. o myslivosti“), a podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.z.“). Dále vycházel z právního názoru vyjádřeného Krajským soudem v Hradci Králové v usnesení č. j. 21 Co 331/2022 - 178 ze dne 16. 12. 2022 (uvedené rozhodnutí vydal krajský soud ve věci Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 17 C 104/2020). Okresní soud uzavřel, že žalobcův nárok není promlčen. Žaloba byla u soudu podána dne 31. 3. 2020, splatnost náhrady za předmětné období nastala dne 31. 3. 2017 a dne 1. 4. 2017 mohla být podána žaloba u soudu. Žalobce tedy podal žalobu před uplynutím tříleté promlčecí lhůty (§ 629 odst. 1 o. z.). Žalobcovou právní předchůdkyní byla paní [redacted], která žalobou dotčené pozemky v katastrálním území [redacted] nabyt do vlastnictví 1. 2. 2017, a pozemky v katastrálním území [redacted] získala do vlastnictví dnem 6. 1. 2017. Nemovité věci převedla paní [redacted] žalobci darovacími smlouvami (§ 2055 a násl. občanského zákoníku).

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

Právní účinky vkladu vlastnického práva nastaly dne 12. 4. 2017 v případě pozemků v katastrálním území [REDAKCE] a dne 28.2. 2017 v případě pozemků v katastrálním území [REDAKCE]. Nabytím vlastnického práva k předmětným nemovitým věcem přešla na žalobce také práva a povinnosti s vlastnictvím pozemků spojená, tudíž i právo domáhat se zaplacení náhrady za přičlenění honebních pozemků, když tak neučinila jeho právní předchůdkyně. Okresní soud uzavřel, že ke dni 31. 3. 2020 byl žalobce věcně aktivně legitimován k podání žaloby a mohl se důvodně domáhat nároku na náhradu za přičlenění ve smyslu ustanovení § 30 odst. 2 zák. o myslivosti, neboť žalobce vstoupil do práv a povinností své právní předchůdkyně. Nárok na tuto náhradu přechází na právní nástupce vlastníka honebního pozemku, žalobce se tudíž mohl domáhat zaplacení náhrady i za dobu, kdy pozemky vlastnila paní [REDAKCE]. K přechodu práva na náhradu za přičlenění honebních pozemků došlo za života právní předchůdkyně žalobce, probíhající pozůstalostní řízení ve věci zůstavitelky [REDAKCE] tak nemělo na rozhodnutí soudu vliv. Odkázal na právní názor vyjádřený v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 21 Co 331/2022-178 ze dne 16. 12. 2022 k ust. § 30 zák. o myslivosti. Konstatoval, že v daném případě nebylo o přičlenění pozemků k honitbě státním orgánem správy myslivosti rozhodnuto. V takovém případě vlastníku honebních pozemků přísluší od honebního společenstva náhrada podle obdobného užití § 30 odst. 2 zák. o myslivosti, o které v případě absentsujícího správního rozhodnutí o přičlenění pozemků k honitbě rozhodne soud. Dodal, že tento právní názor vyjádřil Ústavní soud například v rozhodnutích spisových značek Pl. ÚS 34/03, Pl. ÚS 3/06, II. ÚS 1820/11. Zákon o myslivosti vychází z předpokladu, že v souladu se zásadou autonomie vůle, se držitel honitby s vlastníkem přičleněného pozemku dohodne na výši poskytované náhrady. V souzené věci ke sjednání výše náhrady nedošlo, výše náhrady nebyla určena ani rozhodnutím orgán státní správy myslivosti. Při stanovení výše náhrady vycházel z výměry přičleněných pozemků a dále z výnosu z využití honitby ve formě nájemného, které bylo v předmětném období sjednána za pronájem honitby [REDAKCE] ve výši 480,08 Kč/ha/rok (§ 32 zákona o myslivosti). Při úvaze o stanovení výše náhrady vycházel z obsahu komunikace účastníků ohledně možnosti smírného řešení sporu, kdy žalobce požadoval náhradu ve výši odpovídající 85 % sjednaného nájemného, žalovaný naproti tomu nabízel náhradu odpovídající 70 % výše nájemného. Okresní soud stanovil výši náhrady v míře odpovídající 75 % nájemného. To představuje částku 360,06 Kč/ha/rok, kterou považoval za optimální pro vyjádření náhrady na kompenzaci za to, že na pozemku bude vykonáváno právo myslivosti bez účasti žalobce. Určená částka se pohybuje v rozmezí, o kterém samotní účastníci vyjednávali. Celková výměra dotčených pozemků v katastrálním území [REDAKCE] činila 159,1033 ha, náhrada za rok by činila částku 57 286,73 Kč/ha, za období 59 dnů, za které žalobce nárok uplatnil, činí výsledná částka 9 260,05 Kč. Celková výměra dotčených pozemků v katastrálním území [REDAKCE] činila 324,8702 ha, náhrada za rok by činila částku 116 972,76 Kč/ha, za období 84 dnů, za které žalobce nárok uplatnil, činí výsledná částka 26 919,76 Kč.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalovaný, přičemž jím brojil proti výrokům pod body I/ a III/. Namítal, že na straně žalobce nebyly splněny podmínky řízení a nebyla dostatečně prověřena aktivní legitimace žalobce. Nebylo dostatečně zkoumáno faktické nabytí vlastnictví žalobce k předmětným pozemkům a nabytí jeho oprávnění k uplatnění nároků vztahujících se k užívání práva myslivosti u předmětných pozemků v rozhodném období za 1. čtvrtletí roku 2017, za něž je žalobci napadeným rozsudkem přiznána náhrada. Z důkazů je přitom zřejmé, že žalobce nebyl v tomto rozhodném období vůbec vlastníkem pozemků v k.ú. [REDAKCE]. Nesouhlasil ani s posouzením charakteru přiznané náhrady, kdy soud určil, že jde o náhradu za přičlenění pozemků, i když je zřejmé, že pozemky nikdy k honitbě přičleněny nebyly. Namítal, že soud I. stupně rozhodl překvapivě i s ohledem na své protichůdné závěry, které jsou uváděny na řadě míst v odůvodnění rozsudku, a to závěry ohledně realizace faktického přičlenění dotčených pozemků k honitbě [REDAKCE]. Oba účastníci sporu se shodli na tom, že jde o případ, kdy nedošlo k přičlenění žádného z pozemků k honitbě, a to ani k přičlenění pozemků
- Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

k honitbě na základě dohody podle ustanovení § 18 odst. 4 zák. o myslivosti, ani k přičlenění pozemků k honitbě na základě rozhodnutí orgánů státní správy myslivosti podle ustanovení § 30 odst. 1 zák. o myslivosti. Okresní soud tuto skutečnost vzal v úvahu, a přitom následně zcela rozporuplně rozhodl tak, že zavázal žalovaného k placení náhrady za přičlenění dle ustanovení § 30 odst. 2 zák. o myslivosti, i když je zřejmé, že tato náhrada za přičlenění má přímou návaznost na rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o přičlenění podle ustanovení § 30 odst. 1 citovaného zákona. Vytýkal okresnímu soudu, že přiznal žalobci náhrady za přičlenění podle ust. § 30 odst. 2 zák. o myslivosti, aniž by byly splněny zákonné předpoklady pro jejich přiznání, navíc i za období, kdy žalobce nebyl vlastníkem předmětných pozemků. Dovožoval, že pokud by v této věci byla využita analogie práva, z toho důvodu, že zákon o myslivosti nepamatuje na případy, kdy nedojde k přičlenění k honitbě a pozemky jsou na základě jiných okolností pouze „zahrnuty do honitby“, bylo možné rozhodnout pouze o náhradách z bezdůvodného obohacení, které by mohly vzniknout skutečnému vlastníkově předmětných pozemků podle principů uplatnění práv z bezdůvodného obohacení. Tato práva a hmotněprávní nárok by ale musel skutečně vlastník dotčených pozemků řádně a včas uplatnit vůči tomu, kdo vykonává právo myslivosti v předmětné honitbě. Zdůraznil, že v posuzovaném případě je zcela zřejmé, že ke dni 1.4.2017, tj. ke dni ukončení rozhodné doby, za níž žalobce uplatňuje náhradu, nebyl žalovaný povinen zaplatit žalobci vůbec žádnou náhradu za přičlenění pozemků v k.ú. [redacted], protože žalobce nebyl vlastníkem žádného z pozemků v k.ú. [redacted] a jejich tehdejší vlastník – paní [redacted] – žádné nároky z bezdůvodného obohacení vůči žalovanému nikdy neuplatnila. Uvedl, že paní [redacted], která byla vlastníkem pozemků v k.ú. [redacted] až do 11. 4. 2017 a pozemků v k.ú. [redacted] až do 27.2.2017, neprojevila svoji vůli domáhat se svých nároků, v době, kdy byla vlastníkem dotčených pozemků. Tento její nárok není ani předmětem dědického řízení, probíhajícího u Okresního soudu v Blansku, takže je zřejmé, že žalobce není subjektem oprávněným k uplatnění nároku za dobu, kdy nebyl vlastníkem dotčených pozemků. Vytýkal proto soudu I. stupně, že neprověřil skutečné oprávnění žalobce k nakládání s předmětnými pozemky a k uplatňování nároků nejenom za jejich tehdejšího vlastníka, tj. za paní [redacted], ale dále i za další potenciální dědice ze zákona. Dále namítal, že soud I. stupně žádným způsobem nepřihlédl k tomu, že v rámci soudního řízení vyšly najevo skutečnosti o tom, že v dalších probíhajících soudních řízeních aktuálně probíhá zpochybňování platnosti závěti paní [redacted] [redacted], a rovněž zpochybňování darovacích smluv, na jejichž základě měl žalobce nabýt vlastnické právo k dotčeným pozemkům. Vytýkal soudu I. stupně, že nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem, k navrženým a označeným důkazům, čímž neúplně zjistil skutkový stav věci a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Zásadní skutečností je zejména to, že u Okresního soudu v Blansku, v řízení vedeném pod sp.zn. 60 D 953/2019, je zpochybňováno univerzální právní nástupnictví žalobce po jeho matce [redacted]. Uvedl, že v dědickém řízení je zpochybňována závěť paní [redacted], a rovněž i platnost darovací smlouvy, na jejímž základě měl žalobce získat výlučné vlastnictví předmětných pozemků v k.ú. [redacted] a v k.ú. [redacted]. Jako další dědicové ze zákona přicházejí v úvahu synovci a neteř žalobce, tj. [redacted] a jeho sourozenci. Nesouhlasil ani s rozhodnutím o úrocích z prodlení za dobu od 1.4.2017 s tím, že bylo prokázáno, že předžalobní výzva žalobce k zaplacení uvedené úhrady mu byla prokazatelně doručena až dne 4.3.2020. Vytýkal okresnímu soudu, že nárok žalobce vyhodnotil jako úhradu za přičlenění a nikoliv jako nárok související s bezdůvodným obohacením za užívání předmětného práva myslivosti. Proto trval na tom, že žalobce vůči němu uplatnil své nároky na náhrady po uplynutí tříleté obecné promlčecí doby. Vyslovil názor, že na danou věc rozhodně nedopadá ust. § 30 odst. 2 zák. o myslivosti. Za zcela nepřipadné považoval argumenty žalobce o tom, že tento případ faktického přičlenění pozemků ke stávající honitbě srovnává s případem vystoupení člena honebního společenstva ze společenstevní honitby. Vyslovil názor, že nález Ústavního soudu ze dne 6.3.2007 sp.zn. Pl. ÚS 3/06 na tuto věc nedopadá. Na rozdíl od chybějící právní úpravy, která by náležitě řešila důležité

právní postavení členů honebního společenstva po jejich vystoupení z honebního společenstva (a proto bylo nezbytné situaci ve zmíněném nálezu připodobnit na základě analogie legis k právní úpravě o stanovení náhrady za přičlenění podle ust. § 30 odst. 2 cit. zákona) je v zákoně o myslivosti dostačujícím a výslovným způsobem řešeno pravidlo, které dopadá na daný případ nedohody vlastníka pozemku a uživatele práva myslivosti o výši náhrady za přičlenění. Tímto pravidlem je právě ustanovení § 30 odst. 2, věta druhá, zák. o myslivosti, které stanovuje pravomoc orgánu státní správy myslivosti rozhodnout o výši náhrady za přičlenění. Obecná právní úprava se v tomto případě použije pouze na případy, které nejsou upraveny touto speciální úpravou. Vytýkal okresnímu soudu, že věc nesprávně právně posoudil, když náhradu, uplatněnou v této věci žalobcem, nevyhodnotil jako náhradu z bezdůvodného obohacení. Navrhl, aby odvolací soud zrušil výroky I/ a III/ rozsudku okresního soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby rozhodl tak, že žalobu žalobce zamítne.

4. Žalobce označil odvolání žalovaného za zcela nedůvodné a plně se ztotožnil s napadeným rozsudkem včetně jeho odůvodnění s tím, že skutkové závěry i právní hodnocení považuje za zcela správné. Za nesprávné označil námitky žalovaného o oprávněnosti nároku, pokud jej žalobce opírá o ust. § 30 zák. o myslivosti. V té souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6.3.2007 sp. zn. Pl. ÚS 3/06, zejména odstavce 27 až 37 odůvodnění nálezu a z nálezu citoval závěry. Připomněl, že k závěrům Ústavního soudu se následně ve skutkové i právně obdobné věci přihlásil i Krajský soud v Hradci Králové v usnesení ze dne 16.12.2022 č.j. 21 Co 331/2022-178. Dodal, že v označené věci šlo též o nárok na náhradu za to, že pozemky žalobce a jeho právní předchůdkyně byly užívány jako součást honitby v držení žalovaného (honitba [REDAKCE]), do níž byly začleněny jako vlastní pozemky žalovaného. Zdůraznil, že soud prvního stupně právní hodnocení vyslovené Ústavním soudem i Krajským soudem v Hradci Králové v označených rozhodnutích plně respektoval, což odpovídá ustálené rozhodovací praxi Ústavního soudu představované např. nálezem ze dne 30.10.2007 sp. zn. III. ÚS 495/05. Nepovažoval za důvodnou námitku žalovaného, že jeho nárok mohl být posouzen jediné jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení, jehož vydání se měl domáhat nikoliv u žalovaného, nýbrž u uživatele honitby, přičemž sám je již promlčen podle § 629 o.z. Poukazoval na to, že za situace, kdy je jeho nárok odvozován z analogické aplikace ustanovení § 30 odst. 2 zák. o myslivosti (shodně s hodnocením vysloveným Ústavním soudem v nálezem ze dne 6.3.2007 sp. zn. Pl. ÚS 3/06), dopadá i na jeho případ závěr vyslovený v odst. 35 označeného nálezu, že uplatnění principu náhrady, vyjádřeného v ustanovení § 30 odst. 2 zák. o myslivosti, má v institutu bezdůvodného obohacení pouze ideovou, nikoli aplikační základnu. To je dáno skutečností, že náhrada poskytovaná podle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti je v základu především náhradou za omezení vlastnického práva předvídanou v čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na uvedené platí, že ustanovení o bezdůvodném obohacení zakotvená v občanském zákoníku lze na jím uplatněný nárok vztáhnout pouze v omezeném rozsahu, konkrétně tam, kde ustanovení § 30 odst. 2 zák. o myslivosti neobsahuje vlastní odlišnou úpravu. To má dopad i na odvození počátku běhu promlčecí doby. Promlčecí doba nemůže začít svůj běh dříve, než se finanční náhrada poskytovaná podle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti stane splatnou. Doba splatnosti je přitom upravena výslovně, a to ve větě třetí označeného zákonného ustanovení. Náhrada za užívání honebních pozemků žalobce ze strany žalovaného za celé období od 6.1.2017 do 31.3.2017 se tak stala splatnou až dne 31.3.2017. Tímto dnem se stala splatnou i náhrada za omezení vlastnického práva žalobce, resp. případné bezdůvodné obohacení žalovaného. Stejným dnem začala běžet i tříletá promlčecí doba, což soud prvního stupně správně zohlednil. Byla-li tedy žaloba podána 30.3.2020, byla podána ještě za běhu promlčecí doby. Dodal, že za situace, kdy je splatnost nároku dána výslovným ustanovením zákona, dostává se dlužník do prodlení jejím marným uplynutím, aniž by musel být věřitelem k zaplacení ještě výslovně vyzván. Odkázal na ustanovení § 1958 odst. 1 o.z. a opětovně na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové v citovaném usnesení ze dne 16.12.2022 č.j. 21 Co 331/2022-178. Zdůraznil, že zcela správný je napadený rozsudek též v závěru, že žalobce byl

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

aktivně legitimován k uplatnění nároku za omezení vlastnického práva i za dobu, kdy vlastníkem pozemků v honitbě [REDACTED] byla jeho právní předchůdkyně [REDACTED]. V tomto ohledu se plně ztotožnil s hodnocením vysloveným v odstavci 20 odůvodnění rozsudku.

5. Odvolací soud z podnětu odvolání a v jeho mezích přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné.
6. Okresní soud správně právně kvalifikoval žalobcem v žalobě tvrzený nárok. Žalovaný nezpochybňuje, že pozemky označené žalobcem v žalobě v katastrálním území [REDACTED] a v katastrálním území [REDACTED] byly v období, za které žalobce požaduje náhradu, zahrnuty do honitby [REDACTED]. V důsledku tohoto zahrnutí, byť se nejednalo o přičlenění uvedených pozemků rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti, byl vlastník zahrnutých pozemků omezen ve výkonu vlastnického práva (§ 2 písm. a/ a h/ zák.č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. o myslivosti“), a to výkonem práva myslivosti dle § 2 písm. h/ zák. o myslivosti, ať již uživatelem či držitelem honitby dle § 2 písm. m/ či n/ zák. o myslivosti. Vlastník pozemků takto zahrnutých do honitby má právo na náhradu podle obdobného užití ust. § 30 odst. 2 zák. o myslivosti. V tomto případě se nejedná o bezdůvodné obohacení ve smyslu § 2991 a násl. zák.č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“), jak se snaží prosazovat žalovaný.
7. Ustanovení § 30 odst. 1 zák. o myslivosti počítá s honitbou, jejíž součástí jsou pozemky nečlenů honebního společenstva. Podle § 30 odst. 1 platí, že honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdlejší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Vlastníci přičleněných pozemků se mohou, ale nemusí stát členy honebního společenstva (§ 26 odst. 6 cit. zákona). Majetkové poměry vlastníků přičleněných pozemků, kteří se členy honebního společenstva nestali, zákon o myslivosti výslovně a jednoznačně upravuje. Ustanovení § 30 odst. 2 stanoví, že vlastníkům honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil podle odstavce 1, náleží od držitele honitby náhrada; jde-li o společenstevní honitbu, je náhrada povinnou platit honební společenstvo. Nedohodnou-li se zúčastněné osoby o výši náhrady, určí náhradu orgán státní správy myslivosti a přihlédne přitom k velikosti přičleněných honebních pozemků a k předpokládanému výnosu z výkonu práva myslivosti na těchto pozemcích. Náhrada je splatná do 31. března běžného roku zpětně. Náhrada však nenáleží, pokud honební pozemky byly přičleněny ke společenstevní honitbě a jejich vlastník se stal členem honebního společenstva“.
8. Ústavní soud se v nálezu ze dne 6.3.2007 sp.zn. Pl. ÚS 3/06 zabýval postavením vlastníků honebních pozemků, kteří vystoupili z honebního společenstva a jejichž pozemky jsou jím nadále využívány k výkonu práva myslivosti. Uzavřel, že „toto jejich postavení je zjevně srovnatelné s postavením těch, kteří členy tohoto společenstva nikdy nebyli a jejichž pozemky byly k honitbě rozhodnutím správního orgánu přičleněny. Proto rozlišování mezi nimi co do poskytování náhrady za užívání jejich pozemků k výkonu práva myslivosti chybí vskutku rozumné opodstatnění, a bylo by v rozporu s ústavně zaručenou zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 1 a čl. 3 odst. 1 (ve vztahu k čl. 11 odst. 1) Listiny, jak je standardně traktována v judikatuře Ústavního soudu (srov. sp. zn. Pl. ÚS 5/95, II. ÚS 192/95, Pl. ÚS 36/01, Pl. ÚS 12/02 a další); vyloučit z náhrady vlastníky, jejichž vlastnické právo zůstalo dřívějším začleněním do uznané honitby omezeno, představuje i riziko kolize s čl. 11 odst. 4 Listiny, jenž nucené omezení vlastnického práva poskytnutím náhrady právě podmiňuje. Instrument k potlačení těchto důsledků je však k dispozici již v rovině podústavního práva, a představuje jej standardní výkladové pravidlo v podobě analogie legis, jež umožňuje právní poměr výslovně normativně neupravený posoudit podle pravidla, v normě zakotveného pro případy blízké, resp. svojí povahou obdobné. Z předchozího plyne, že toto – analogicky použitelné – pravidlo lze

spatřovat v ustanovení výše citovaného ustanovení § 30 odst. 2 zákona. Jeho aplikace v posuzovaných vztazích se klade naléhavě též proto, že honební společenstvo po zániku členství vlastníka honebních pozemků přestává objektivně respektovat zásadu, že k výkonu práva myslivosti je povoláno v honitbě tvořené pozemky jejích členů (případně pozemky přičleněnými správním rozhodnutím), a že právě dodržení této zásady je významných důvodem závěru, že úprava výkonu práva myslivosti i ve vztahu k právu vlastnictví z hlediska ústavněprávního může obstát. Uplatnění principu náhrady, vyjádřeného v ustanovení § 30 odst. 2 zákona o myslivosti, má též ideovou základnu (nikoli přímo aplikační) v institutu bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 a násl. obč. zák.“.

9. Příklad řešený v této věci, kdy držitel či uživatel honitby [REDAKCE] bez důvodu (bez rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti) zahrnul pozemky označené žalobcem v žalobě do honitby a tyto držel či užíval, je svojí povahou blízký nároku upravenému v ust. § 30 odst. 2 zák. o myslivosti. Ostatně okresní soud v tomto směru správně vycházel z názoru vyjádřeného v dřívějším rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové v obdobné věci (sp.zn. 21 Co 331/2022).
10. S ohledem na právní kvalifikaci nároku je pak třeba také schválit závěr okresního soudu, že nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti za zahrnutí pozemků do honitby [REDAKCE] za období od 6.1.2017 do 31.3.2017 u pozemků v katastrálním území [REDAKCE] a za období od 1.2.2017 do 31.3.2017 u pozemků v katastrálním území [REDAKCE] není promlčen, když nárok na náhradu za období části roku 2017 byl splatný dle § 30 odst. 2 věta třetí zák. o myslivosti ke dni 31.3.2018. Žaloba byla podána 31.3.2020, tedy v běžící promlčecí době (§ 629 odst. 1 o.z.), která skončila 31.3.2021.
11. Okresní soud se však nedostatečně zabýval aktivní legitimací žalobce. Žalobce v žalobě tvrdil, že je vlastníkem vyjmenovaných pozemků v kat. úz. [REDAKCE] a v kat. úz. [REDAKCE]. Jde o pozemky, které jeho právní předchůdkyně [REDAKCE] získala v restituci na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, které ohledně pozemků v kat. úz. [REDAKCE] nabylo právní moci dne 6.1.2017 a ohledně pozemků v kat. úz. [REDAKCE] nabylo právní moci dne 1.2.2017. Žalobce se, podle svého tvrzení, stal vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] ke dni 28.2.2017 a v kat. úz. [REDAKCE] ke dni 12.4.2017. V době, za kterou se domáhá náhrady za zahrnutí označených pozemků do honitby [REDAKCE] tedy žalobce nebyl vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] a vlastníkem pozemků v kat. úz. [REDAKCE] byl jen po část tohoto období (od 28.2.2017 do 31.3.2017).
12. Pro závěr o aktivní legitimaci žalobce bylo nezbytné vyřešit, kdy vznikl nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti. Pokud by to bylo v době, kdy ještě vlastnila pozemky [REDAKCE], pak pohledávka z tohoto titulu svědčila jmenované a smlouvami o darování pozemků bez dalšího na žalobce přejít nemohla. Závěr okresního soudu, že nabytím vlastnického práva k předmětným nemovitým věcem přešla na žalobce také práva a povinnosti s vlastnictvím pozemků spojená, tudíž i právo domáhat se zaplacení náhrady za přičlenění honebních pozemků, když tak neučinila jeho právní předchůdkyně, by byl správný, pokud nárok vznikl, až poté, co [REDAKCE] převedla vlastnické právo k pozemkům na žalobce. Okamžikem vzniku nároku se však okresní soud nezabýval. Odvolací soud připomíná, že [REDAKCE] zemřela dne [REDAKCE].2019. Žalobce při jednání okresního soudu tvrdil, že je dědicem jmenované a nároky, které jeho předchůdkyně měla, zdědil. Dědické rozhodnutí však k tomuto tvrzení nepředložil.
13. Navíc shora uvedené platí pro případ, že zápis v katastru nemovitostí o tom, že vlastníkem označených pozemků je žalobce, je v souladu se skutečným stavem. Žalovaný však v průběhu řízení uvedl skutečnosti, jimiž zpochybňoval vlastnické právo žalobce k označeným pozemkům. Tvrdil, že v dědickém řízení vedeném po zůstavitelce [REDAKCE] je zpochybňována závěť jmenované a rovněž platnost darovacích smluv, na základě nichž měl žalobce nabyt vlastnictví k pozemkům v kat. úz. [REDAKCE] a v kat. úz. [REDAKCE]. Uvedená tvrzení žalovaný poprvé Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

uvedl u jednání okresního soudu, jež se konalo dne 20.6.2022, u tohoto jednání nedošlo k přednesu žaloby (k přednesu žaloby došlo až při jednání konaném dne 4.10.2023). Tomuto tvrzení ovšem okresní soud nevěnoval žádnou pozornost a nevedl žalovaného k doplnění skutečností významných pro posouzení aktivní legitimace žalobce. Žalobce přitom může být aktivně legitimován pouze v případě, že byl v době vzniku nároku vlastníkem pozemků, za jejichž honební užívání požaduje náhradu, nebo pokud zdědil nárok právní předchůdkyně na tuto náhradu.

14. Jelikož se okresní soud aktivní legitimací žalobce dostatečně nezabýval, odvolací soud rozsudek okresního soudu v napadených výrocích pod body I/ a III/ podle § 219a odst. 1 písm. a/ o.s.ř. zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).
15. V dalším řízení se okresní soud zaměří na posouzení aktivní legitimace žalobce. Učiní jednoznačný závěr o tom, kdy vznikl nárok na náhradu dle § 30 odst. 2 zák. o myslivosti a komu tento nárok svědčil. Pro učinění tohoto závěru se bude muset zabývat i tím, zda se na základě odkazovaných darovacích smluv žalobce stal vlastníkem sporných nemovitostí. Žalovaný, vycházející z informací mu známých z dědického řízení vedeného po zemřelé [REDAKCE] [REDAKCE] napadal platnost darovacích smluv. Platnost těchto smluv, potažmo existenci vlastnického práva žalobce, si okresní soud může vyřešit jako předběžnou otázku nebo vyčká výsledku rozhodnutí o této otázce. V dalším řízení v první řadě vyzve žalovanou k doplnění tvrzení o neplatnosti darovacích smluv, případně o neplatnosti závěti, pokud by nárok na náhradu vznikl ještě za života žalobkyně (v tom případě by pohledávka z titulu tohoto nároku musela být předmětem vypořádání dědictví).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Hradec Králové 30. dubna 2024

JUDr. Igor Pařízek v. r.
soudce
v zastoupení za nepřítomnou předsedkyni senátu
Mgr. Šárku Petrovou

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].